

עפ"ג 61663/04/21 - עומר אבו דיא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס
המערער
עומר אבו דיא
ע"י ב"כ עו"ד חליחל אכרם

נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא) מיום 25.3.21

בת"פ 57378-09-20.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית ונדון ל-27 חודשי מאסר בפועל, 9 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך ₪ 6,000 ופסילת רישיון נהיגה למשך 9 חודשים. כמו כן, חולט הרכב ששימש לביצוע העבירה. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש וההחלטה על חילוט הרכב.

2. ואלה המעשים: ביום 17.9.20 בשעה 23:30 נסע המערער ברכב טויוטה קורולה הרשום על שם אשתו, בכביש 9 לכיוון ירושלים. כשהבחין המערער שנוסעות אחריו שתי ניידות משטרה, האיץ את מהירות הנסיעה, אך נעצר בשל עומס מכוניות שחסם את דרכו. באותה עת החזיק המערער ברכבו 49.01 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין, עטוף בנייר טואלט ומוחבא מתחת לחלק פלסטיק המכסה את תחתית ידיית ההילוכים ברכב.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר להקל בחומרת עונש המאסר בפועל, לבטל את עונש הפסילה או לקצרו ואף להסתפק בעונש פסילה מותנה, וכן לבטל את ההחלטה לחלט את הרכב שבבעלות אשת המערער או להעלות את הקנס בצורה משמעותית תחת ההחלטה לחילוט הרכב. לעמדת ההגנה, העונשים שהוטלו על המערער הינם מחמירים ונגזרו תוך התעלמות ממתחמי הפסיקה הנוהגת ומבקשת המשיבה למקם את המערער בתחתית מתחם הענישה. כמו כן, נטען כי פסילת הרישיון הארוכה שהוטלה על המערער הנה מחמירה ונקבעה למרות שלעבירה שביצע לא התלוו עבירות תנועה. עוד נטען, כי הרכב שחולט אינו בבעלותו של המערער וההחלטה על חילוטו ניתנה תוך התעלמות מזכויות הטוענים לזכויות ברכב. נטען, כי מדובר ברכב השייך לאשת המערער ונרכש בכסף שניתן לה ע"י בני משפחתה, וחילוטו פוגע

עמוד 1

באופן בלתי מידתי בזכותה לקניין. הוסף, כי במקרים חמורים יותר הוטלו עונשים קלים יותר ואף המשיבה ביקשה למקם המערער בתחתית המתחם, ולמרות שבית משפט קמא קבע מתחם שבין 20 ועד 40 חודשי מאסר, מיקם את המערער באמצע המתחם.

לגבי חילוט הרכב: נטען כי בית משפט קמא התעלם מהראיות לגבי רכישת הרכב (אשת הנאשם ואחיו) ונצמד לאמרת המערער במעצרו, לפיה הרכב בשימוש. בנוסף נטען, כי לא הושאר פתח מקל יותר, למשל, אפשרות לרכישת הרכב. באה הפניה להחלטות בעניינים חמורים יותר, שם הוטלו עונשים מקלים יותר והושאר פתח לשחרור הרכב, אם ישולם 30% מערכו.

4. ב"כ המשיבה טענה מנגד, כי לא נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא. המערער החזיק כמות גדולה של קוקאין והמשיבה הגבילה עמדתה ל-30 חודשי מאסר בגדר הסדר הטיעון. בית המשפט קמא הסתמך על מדיניות הענישה הנוהגת ופסק בהתאם. לעניין הפסילה - מדובר בפסילה מידתית שאינה חריגה ממקרים אחרים (אליהם באה הפנייה). כן באה הפניה לעברו הפלילי של המערער - הרשעות בעבירות סמים. לעניין החילוט - נטען כי הפסיקה מאוד ברורה והיה על הטוענים להגיש ערעור אזרחי (ע"פ 8391/18), ואין למערער זכות עמידה בנקודה זו. ובכל מקרה - למצהירים אין רישיון נהיגה והיחיד הנוהג ברכב הוא המערער, כפי שעולה מהראיות. לעניין חילוט רכב - קובעת הבעלות המהותית.

(ב"כ המערער הוסיף כי שווי הרכב עומד על ₪ 60,000).

דין

5. דין הערעור להידחות.

כלל הוא, כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, והתערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, הואיל ולא נפלה כל טעות מהותית בגזר הדין.

6. לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים. מאידך, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירה שביצע. בית משפט קמא עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, על הסכנות הטמונות בה ועל הצורך להילחם בנגע הסמים בחברה. העבירה שביצע המערער, בשים לב לסוג הסם, לכמותו ולעובדה שהוא לא שימש לצריכה עצמית, הנה חמורה. כמו כן, לחובתו של המערער הרשעה קודמת בעבירות סמים בגינה נדון למאסר ממושך, שלא היה בו כדי להרתיעו מלבצע את העבירה בתיק זה בתוך זמן לא רב. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

כך גם באשר להחלטה על חילוט הרכב בהתאם לסעיף 36 א(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] תשל"ג-1973. המערער הוכיח "סוחר סמים", לא היתה מחלוקת כי הוא החזיק את הסמים בתוך הרכב ששימש לביצוע

העבירה.

את הזכות של רעיית המערער ברכב, יש להוכיח לפי מאזן ההסתברויות הנהוג במשפט האזרחי (קדמי, סדר הדין בפלילים, חלק ראשון, כרך ב' (2008) עמ' 731) ובכך היא לא עמדה. בית משפט קמא שמע את עדותה ואת עדות גיסו, אשר טען, כי הוא ואחיו האחרים, העבירו לאחותם (הנעדרת רישיון נהיגה) כספים למימון רכישת הרכב. אין להתערב במסקנות הערכאה המבררת שהגיע למסקנה, על בסיס הראיות שהוצגו לפניה, כי הבעלות המהותית ברכב, היא של המערער חרף רישומו על שם רעייתו, בהיעדר אסמכתא על מקור הכספים ואף לא על משיכתם מחשבון של מי מהגיסים. זאת בנוסף להודעת המערער במשטרה על היותו בעל הרכב ולהודאתו במיוחס לו בכתב האישום, בנהיגתו ברכב הרשום ע"ש רעייתו "**אך בפועל משמש כרכבו הפרטי והאישי של הנאשם**" (סעיף 1 לכתב האישום). העובדה, כי הרכב משמש גם את רעיית המערער בהסיעו אותה בו לפי צרכיה, אין בה כדי לשנות מהיותו בעל הרכב, גם אם לא ברישום במשרד הרישוי שאינו אלא רישום דקלרטיבי. על כל האמור נוסף כי רעיית המערער לא טענה בתצהירה לקיומה של הפרדה רכושית בין בני הזוג ובהתאמה לכך, לא נטען ולא הוכח כי היא נושאת בהוצאות הביטוח, רישוי הרכב ואף לא בהוצאות השוטפות בגינו.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

בטרם חתימה נוסף כי אין בפסק הדין כדי למנוע מהמערער לבוא בהצעה כספית למשיבה לפדות את הרכב, יש להניח כי אם תוגש בקשה כזו, המשיבה תשקול זאת נוכח נסיבות העניין.

ניתן היום, ז' בחשוון, תשפ"ב, 13 באוקטובר 2021, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

מרים ליפשיץ פריבס, שופטת

אריה רומנוב, שופט

השופט רפי כרמל, אב"ד, סגן
נשיא